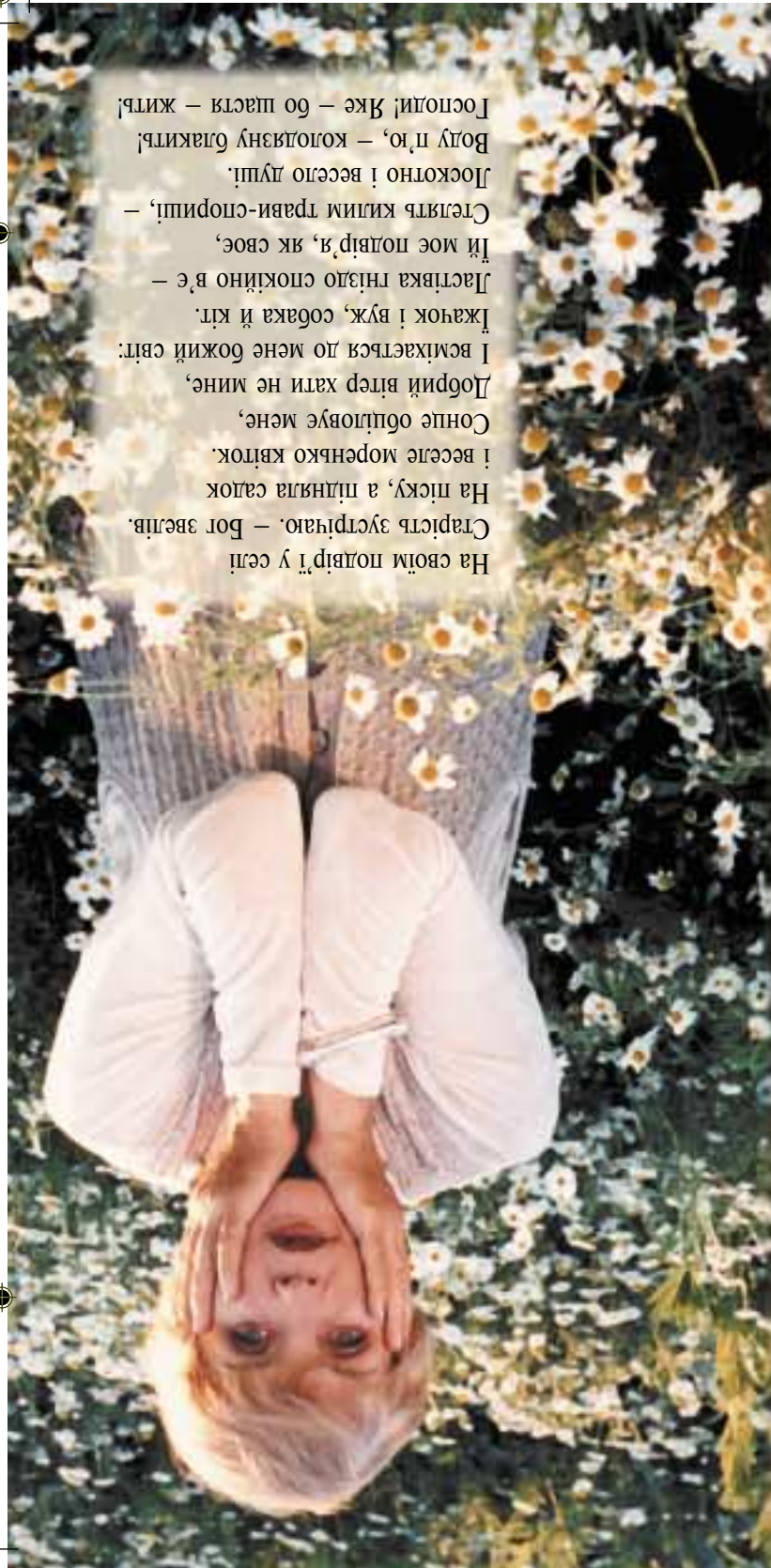
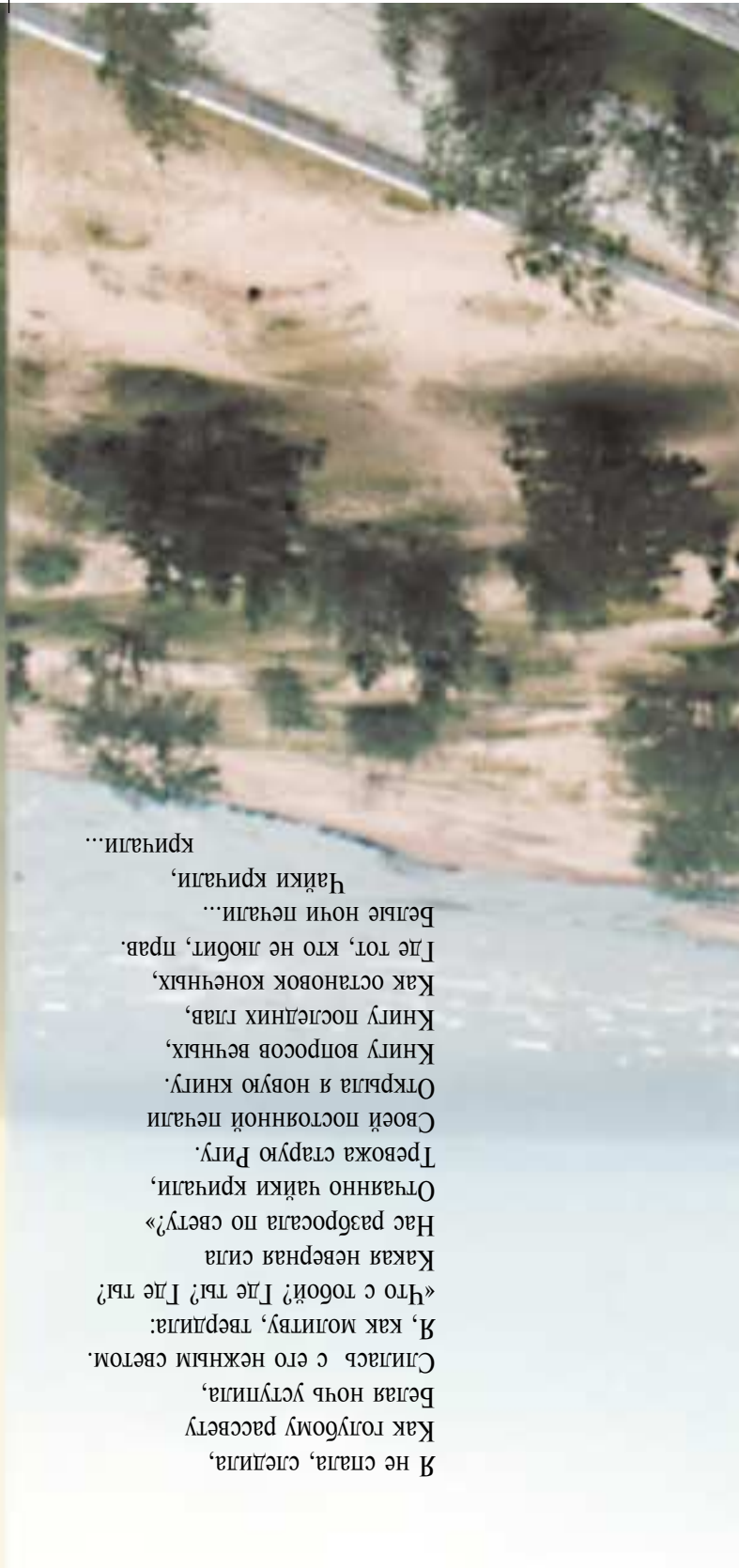

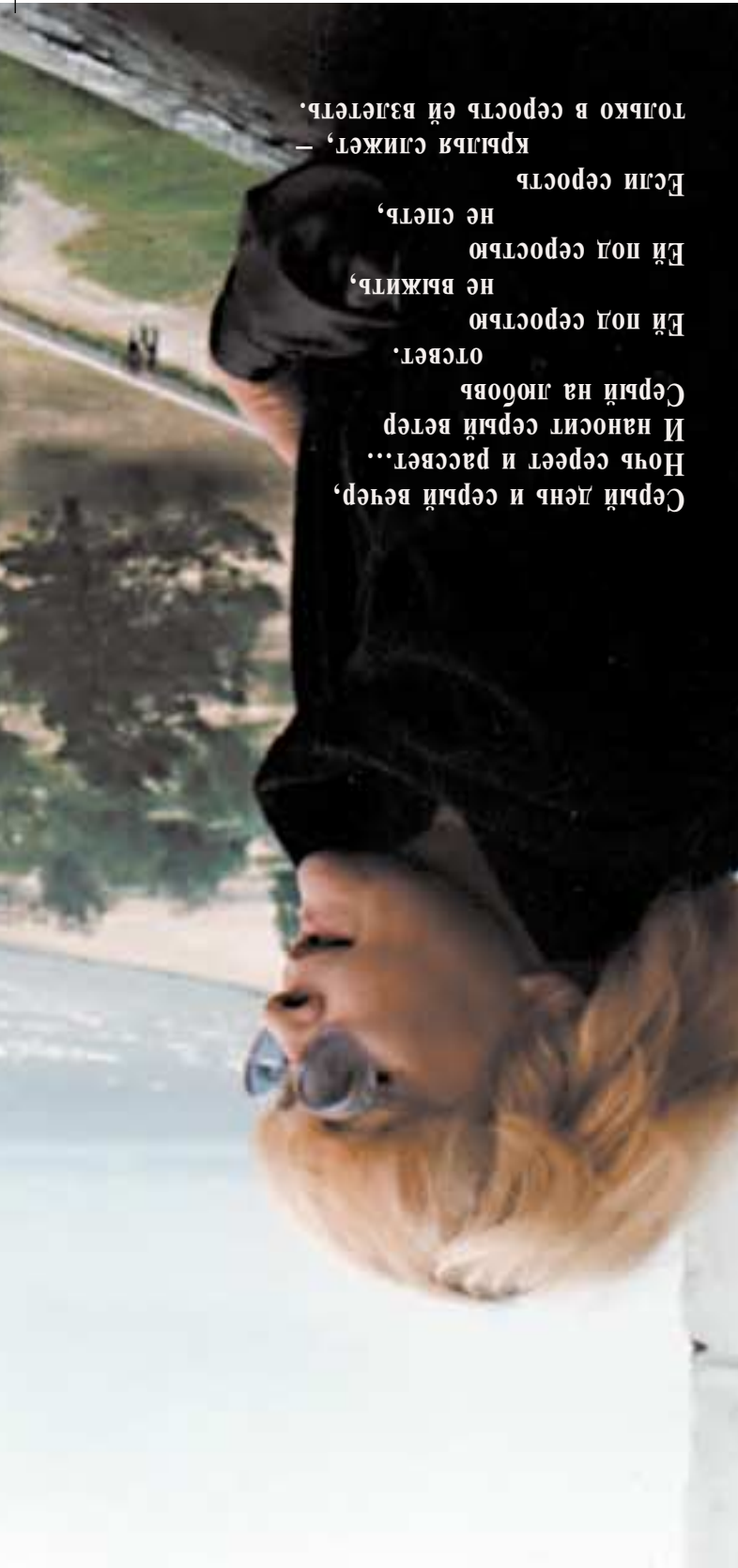
На своїх подвір'ї у селі
Старість зустрічаю. — Бог звелів,
На тшкку, а підняла садок
і веселе моренко квіток.
Сонце обліплює мене,
Добрій вітер хати не мине,
І всміхається до мене божий світ:
І жайок і вуж, собока і кіт.
Ластівка гніздо спокійно ве —
Ті моє подвір'я, як своє,
Стегять килим трави-спориші, —
Лоскотно і весело душі.
Воду п'ю, — колодязну бликить!
Господи! Яке — бо шаста — жити!

Говорят «на счастье» трехцветные кошки,
Как одиноко... Смотрит в окошко
Вздыбавий, теплым туман,
Орסקа цветов, птиц оперенье,
Зимние прозы, кресты...
Какое прищипы некое значенье
Если не рядом ты?
Тепло январь, июля прохлады,
Предчувствия трудных лет...
Если ты рядом, если ты рядом —
Мне дела нет до примет!

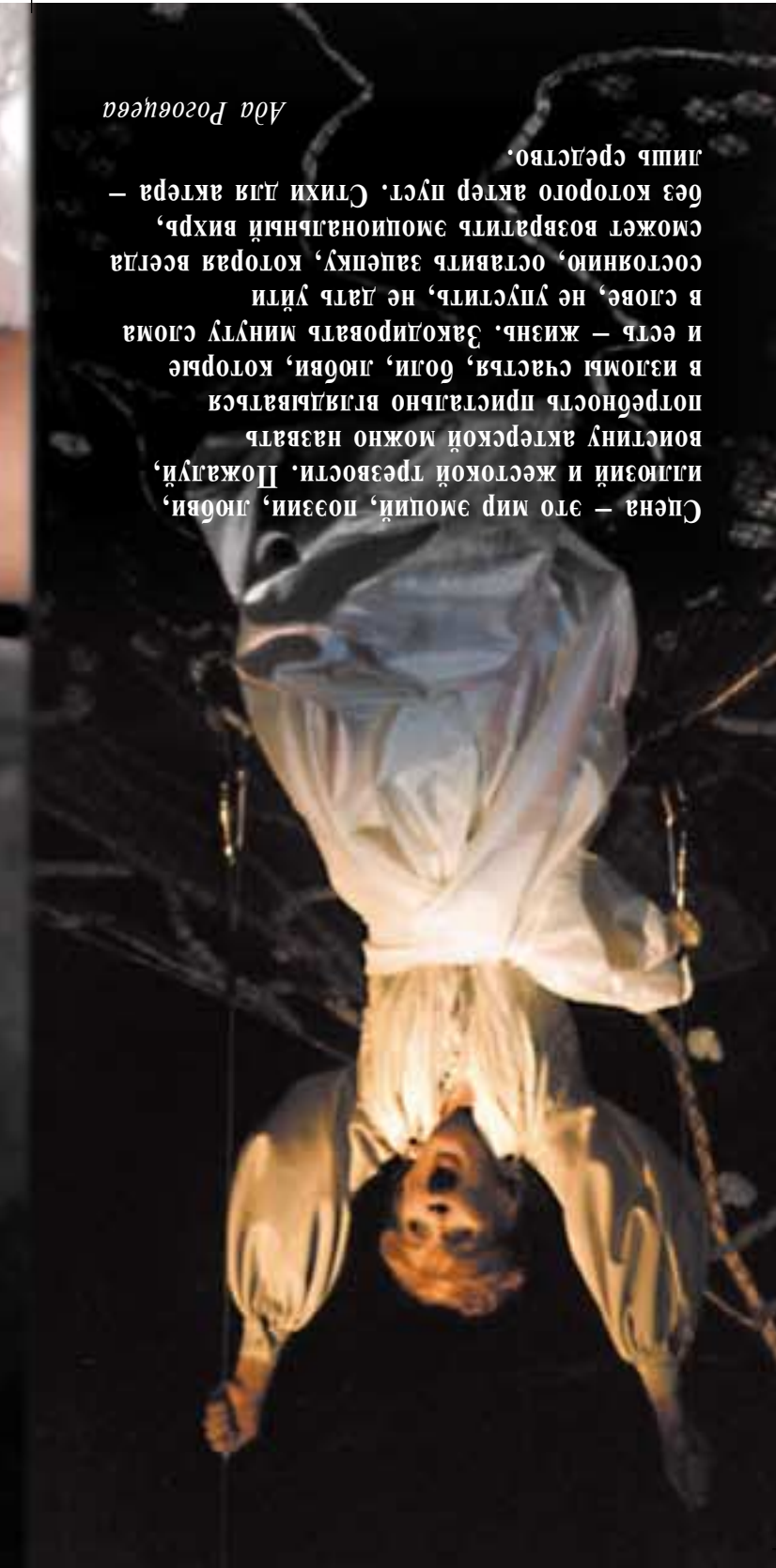
И не спала, спелила,
Как голубому расцвету
Блaga ночь уступила,
Слилась с его нежным светом.
Я, как молитву, твердила:
«Что с тобой? Где ты? Где ты?»
Какая неверная сила
Нас разбросала по свету?»
Отчаянно чайки кричали,
Тревожа старую Рину.
Своей постоянной печали
Кину в вопросы вечных,
Кину в последние глав,
Как остановок конечных,
Где тот, кто не любит, прав.
Безысходно не печали...
Чайки кричали,
Кричали...

Серый день и серый вечер,
И наносит серый ветер
Ночь сереет и расцвет...
Серый на любовь
Отсвет.
Ей под серостью
Не выжить,
Ей под серостью
Не спеть,
Если серость
Крылья снижает, —
Только в серость ей взлететь.

Я зміною, в зміною, в зміною адреси,
Розміною, розміною життя...
Актриса професійна і трішки поетеса,
Що сталося, те вже сталося, немає вороття.
Дівчатко, жінка, мати, онукова бабуса...
Так і було і буде, все змелє млин життя.
Я жорна зупинити зухвало не беруся
Аби не заглибити поглиби та сміття.
Роздумую, роздумую, роздумую...
І землю оброблю
Проходять божє серця
і зустрічі і роздуми,
Лішається хтось що...
Віршований рядок.

Сцена — это мир эмоций, позин, любви,
иллюзий и жестокой трезвости. Пожалуй,
влюбленность пристально взглядываться
в историю счастья, боли, любви, которые
и есть — жизнь. Закодировать минуту знома
состояния, оставить запечатку, которая всегда
может возратить эмоциональный вихрь,
без которого актер пуст. Стихи для актера —
лишь средство.

Я народилася в 1937 році в місті Глухів, на Сумщині, де і пройшло моє дитинство до школи. А вже з першого класу живу у Києві, де закінчила інститут театрального мистецтва імені Карпенка-Карого.

Вперше знялася у фільмі «Кривавий світанок» по «Фата-моргана» Михайла Коцюбинського в ролі Гафійки на кіностудії імені Олександра Довженка в 1955 році студенткою першого курсу. А студенткою четвертого курсу вийшла на професійну сцену. 31 грудня 1958 року відбулася прем'єра у театрі імені Лесі Українки, і з того часу понад 35 років моє життя було пов'язане з цим дорогим серцю театром.

Робота в театрі, кіно, на телебаченні, на радіо, творчі зустрічі, концерти дозволили мені побачити світ. Росію об'їздила вздовж і впопек. Білорусія, Вірменія, Башкирія, Америка, Англія, Японія, Куба... і ще багато країн. Пікавий світ! А серцем прикипіла до шматочка землі під Борисполем на Київщині в селі Жереб'ятин, де маю город, садок, колодязь... Свій Світ!

Там все нашіптує вірші, там я найсправжніша. Маю чоловіка — це Кость Петрович Степанков, народний артист. Маю двоє дітей: Костянтина та Катерину Степанкових. Маю онуків: Олексія та Дар'ю.

Мне приснилось — ты пьешь чай
Из хрустального стакана,
И привычная печаль
Отступила, как ни странно.

Мне приснилось — ты здоров
И здоровы наши дети,
И у нас с тобой есть кров —
Самый лучший дом на свете.
Мне приснилось — нет тревог,
Есть твой смех и твоя песня,
Есть бесхитростный пирог
И уверенность — мы вместе.

Нам не нужно уходить,
Сердце рвать, калечить душу,
Можно долго не будить
И дыханье слушать, слушать...
Мне приснилось...

Там де натхнення і образи
Де квіти, оплески і сум
Там все окремо і одразу,
Визнання натовпу і глум...
Стоїть окремо світ куліс,
Світ сцени — зоряна завіса,
Де небо шаста й море сліз,
Я звідала це, я актриса.

Театр

Мы врозь, и сердце — пополам!
Мы врозь — душе темно и стыло.
Мы семьям отданы, делам,
Нам в жизни многое по силам.
Нам не по силам быть вдвоем,
Любви своей как бы стыдимся.
Мы и живем и не живем,
Как будто мы друг другу снимся...

На твой вопрос, как себя
чувствую,
Отвечу — чувствую тебя.
Я где-то без тебя
присутствую,
Заботы душу теребят.
Смеюсь и плачу,
и сочувствую,
Советую и сучусь,
И через все тебя я
чувствую,
теплом и нежностью
свечусь.

Ада
Роговцева

Как будто

ООТР «Театр Дом» • Санкт-Петербург • 2001 год
Дизайн в рамках Концепции Прекрасного • <http://MneTu.de.Ru>

